

ת"פ 44053/07/13 - מדינת ישראל נגד י' מ'

בית משפט השלום בנצרת

02 ספטמבר 2014

ת"פ 44053-07-13 מדינת ישראל נ' מ'

ת"פ 44095-07-13

בפני כב' השופטת רים נדאף
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
י' מ'

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד ניר עמלי

מטעם הנאשם: בעצמו ועו"ד אליאס אבו עטא

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

1. ביום 9/9/13 הצדדים הגיעו להסדר, לפיו הנאשם יודה ויורשע בכתב האישום המתוקן, וישלח לקבלת תסקיר מבחן שלא מחייב, שאחריו הצדדים יטענו חופשי לעונש. בהתאם הורשע הנאשם **באיומים**, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"), כמפורט בשני האישומים להלן.

2. בכתב האישום המתוקן, יוחסו לנאשם 2 אישומים, כמפורט להלן:

אישום ראשון: ג' נ' מ' (להלן: "**המתלוננת**"), הינה בת זוגו לשעבר של הנאשם, אם ילדיו, ומתגוררת במועד הרלבנטי לכתב האישום היו המתלוננת והנאשם בהליכי גירושין. בתאריך 19/6/13, בשעה 19:00 לערך, התקשר הנאשם ושוחח עם בנו הקטין (להלן: "**ב.מ.**"), ובמהלך השיחה החל ב.מ. לבכות ולהתעצבן, ובעקבות כך ביקשה המתלוננת מב.מ. לנתק את השיחה. בשלב זה, התקשר הנאשם לטלפון הנייד של המתלוננת והחל לגדפה ולאיים עליה בפגיעה בגופה שלא כדון, באומרו לה: "אני אפרק לך את הידיים ואת הרגליים, את זונה בת זונה, אני אזיין את כל המשפחה שלך", וזאת עשה בכוונה להקניטה ו/או להפחידה.

אישום שני: סעיף 1 לעובדות אישום 1 רלבנטי אף לאישום דנא. רונית מילר (להלן: "**העובדת הסוציאלית**") מועסקת כעובדת סוציאלית במרכז הקשר בלשכת הרווחה ב***** (להלן: "**מרכז הקשר**"). בתאריך

עמוד 1

13/6/13, בשעה 19:00 לערך, התקשרה העובדת הסוציאלית לנאשם בכדי לתאם עימו מועד לקיום מפגש עם ילדיו. במהלך שיחת הטלפון הביע הנאשם תרעומת כלפי המתלוננת, ובנסיבות אלו אמר לעובדת הסוציאלית: "פעם אחת אני אתן לה כמו שצריך, אני אבוא לשבור לה את הפרצוף ואברח עד שהמטרה תגיע ואני אשב בכלא". הנאשם, במעשיו המתוארים לעיל, איים על העו"ס בפגיעה שלא כדין במתלוננת, וזאת בכוונה להפחידה.

תסקירי שירותי המבחן:

3. בעניינו של הנאשם הוגשו שני תסקירים, האחד מיום 12/1/14 (להלן: "התסקיר"), והשני תסקיר משלים מיום 15/5/14 (להלן: "התסקיר המשלים").

4. בתסקיר, סקר שירות המבחן את גיל הנאשם -41, משפחת מוצאו, שנות הלימוד שלו, תעסוקתו לאורך השנים, מצבו המשפחתי-גרוש החי בזוגיות, מזה כשנה וחודשיים, לפני כחודש נולד בנם המשותף. בנוסף, לנאשם שני בנים מנישואיו עם המתלוננת, המתגוררים עם אמם. לדברי הנאשם, אינו עובד מזה כשנתיים.

בהתייחסות הנאשם לעבירות הנדונות, שירות המבחן התרשם, כי הלה לוקח אחריות על ביצועו, אך נוטה להמעיט ולצמצם בחומר. שירות המבחן ציין בתסקיר, כי המתלוננת לא הגיעה לשירותם וקיימה עמם שיחה טלפונית. בנסיבות אלו הערכתם באשר למצבה מוגבלת ומבוססת על שיחתם הטלפונית עמה.

בשיחה עם הנאשם, שירות המבחן התרשם, בין היתר, מאדם ורבאלי, תלתי, רגיש מאוד ופגיע באשר למעמדו ולדרך בה הוא נתפס ע"י הסובבים אותו. במצבים בהם מרגיש קורבן ובמצבים של לחץ ומצוקה, מתקשה לווסת את דחפיו ומשליך את תוצאות התנהגותו על הסובבים אותו. ביחסיו עם המתלוננת, התרשמו ממערכת יחסים עכורה, קונפליקטואלית ומורכבת. מערכת המאופיינת באלימות הדדית ותקשורת לקויה. עוד התרשמו, כי קיים כעס ותסכול הדדי, כאשר הילדים מהווים אמצעי לניגוח ולהעברת מסרים. הנאשם, בשיחה הראשונה עמו, שלל נזקקות טיפולית וטען כי מבין היום, נוכח ההליך המשפטי הנוכחי, שעליו להימנע מלהתבטא באופן אלים ומאיים. עם זאת, בשיחה טלפונית נוספת שקיימו עמו ביטא מוכנות להשתלב בטיפול במידה ושירות המבחן ימליץ על כך.

לאור כל האמור בתסקיר ולאור העובדה שעל רקע מערכת היחסים העכורה שמקיים הנאשם עם גרושתו והעובדה שמעורבים ילדים, להערכת שירות המבחן קיים סיכון להישנות התנהגות אלימה. מאחר והנאשם הביע נכונות, גם אם מילולית בלבד להשתלב בהליך טיפולי, ביקש שירות המבחן מבית-המשפט לשקול את דחיית הדיון בעניין הנאשם בארבעה חודשים. במהלך תקופת הדחייה יפעלו לשילובו בהליך טיפולי במסגרת היחידה לטיפול ומניעת אלימות במשפחה. בסיום תקופת הדחייה, יגישו לבית-המשפט תסקיר משלים בעניינו.

5. בהתאם, ביום 16/1/2014, לאחר ששמעתי את עמדת ב"כ הצדדים, שוכנעתי כי אכן יש למצות את ההליך הטיפולי ולקבל תסקיר משלים טרם גזירת דינו של הנאשם, והוריתי על קבלת תסקיר משלים.

6. בתסקיר המשלים, שירות המבחן ציין, כי במהלך תקופת הדחייה, הנאשם החל טיפול במסגרת היחידה לטיפול ומניעת אלימות במשפחה, וכן הופנה לטיפול קבוצתי במסגרת שירות המבחן. לאור כל האמור שם ולאור העובדה שהנאשם משתף פעולה באופן מלא בתהליכים הטיפוליים ולהערכת שירות המבחן נתרם מההליך הטיפולי, שירות המבחן המליץ לשקול להטיל עליו צו מבחן לתקופה של 18 חודשים, מאסר מותנה והתחייבות. במהלך צו המבחן, הנאשם ימשיך את הטיפול במסגרת היחידה למניעת וטיפול באלימות בחיפה.

טיעוני הצדדים:

7. איני מוצאת לנכון לחזור על כל טיעוני ב"כ הצדדים, אשר אתייחס אליהם במהלך גזר-הדין.

8. המאשימה טענה בעל-פה בישיבות שהתקיימו ביום 19/5/14 ו-12/6/14, והגישה תדפיס מידע פלילי, ולדבריה תגיש פירוט של פסק-דין רלבנטי, רמת ענישה ומתחם.

9. בקצירת האומר אציין, כי המאשימה בטיעוניה, טענה **למתחם עונש הולם הנע בין תקופת מאסר קצרה אשר יכול ותרוצה בדרך של עבודות שירות, כאשר 6 חודשים זה המדרג הנמוך לבין 18 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים.**

10. המאשימה התייחסה בטיעוניה אף לערך החברתי, נשוא עבירת האיומים, למדיניות הענישה הנהוגה, לנסיבותיו האישיות של הנאשם ולאמור בתסקירים. לטעמה, התסקיר הראשון שלילי בעיקרו, במסגרתו הנאשם נטל אחריות על ביצוע העבירות, אך נטה להמעיט ולצמצם בחומר, והמתלוננת אף היא מביעה חשש מפני הנאשם. בתסקיר המשלים, שירות המבחן בסופו של יום, המליץ על צו מבחן, מאסר מותנה והתחייבות. המאשימה סבורה, כי המלצה זו מקלה מידי, והמצב אינו בשל היום להסתפק במאסר מותנה, שעה שהנאשם בעברו הפלילי הוכיח שגם מאסר מותנה, אין בו כדי להרתיעו מלשוב ולבצע עבירות נוספות.

11. עוד הוסיפה המאשימה, כי במידה ובית-המשפט סבור שאין מקום לתסקיר משלים נוסף, יש להטיל על הנאשם עונש מאסר ממשי, על מנת שיבהיר לו את חומרת מעשיו, ומאידך יהלום את האינטרס הציבורי שעניינו שמירה הן על זכויות המתלוננת והן על זכויות העו"ס עליה איים הנאשם. כן יש להטיל על הנאשם מאסר על תנאי וחתימה על התחייבות כספית.

12. מנגד, טען הסנגור, כי הנאשם הורשע בשתי עבירות איומים, בשתייהן הייתה שיחת טלפון, בלהט

הדברים הוא אמר את שאמר באישום הראשון כמו גם בשני, אולי זה נבע מקשיים והעובדה שהוא לא רואה את ילדיו. הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה והביע חרטה על מעשיו. הנאשם והמתלוננת התגרשו, הנאשם נישא לאחרת והקשר ביניהם נותק והוא אפילו לא רואה את ילדיו. התסקיר המשלים חיובי, כאשר הנאשם משתתף בתהליך שיקומי, משתתף בקבוצה, מקבל אחריות ומתייצב בזמן לשירות המבחן.

13. לעניין מתחם הענישה, הגיש הסנגור גזר דין, אשר בסופו של דבר קבע, כי מתחם הענישה נע בין מאסר מותנה ל-18 חודשי מאסר, כאשר לדידו של הסנגור אנו נמצאים במתחם, מכיוון שהתסקיר המשלים ממליץ על מבחן של 18 חודשים ומאסר על תנאי. לדעת הסנגור, במקרה דנא האינטרס הציבורי יצא נשכר אם בית-המשפט ייטה את הכף לשיקום הנאשם ולא־ימוץ המלצות התסקיר. הסנגור הגיש אף פסק דין של מותב דנא ועוד פסיקה בנדון, ובכלל זה תעודת תושבת חוץ ותעודת גירושין.

14. באחרית דבר נשמע הנאשם, ולדבריו: "אני התגרשתי כבר ואני לא בקשר עם האישה הגרושה והילדים, אני התחתנתי ונולד לי ילד שהוא בן חצי שנה היום ואני בונה משפחה חדשה, אני באותו זמן כעסתי שהילד בכה התעצבנתי ואמרתי את מה שאמרתי, ואני מצטער מאוד על הדברים האלה והם לא יחזרו יותר אף פעם".

דין:

15. בהתאם לתיקון 113, סעיף 40ב' לחוק, העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

מתחם העונש הולם:

16. הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע עבירות **האיומים** הינם ביטחון, שלווה הנפש, הכבוד ושלווה מי שהופנו כלפיו דברי האיום. בעניין זה, יאים הדברים שנפסקו ברע"פ 2038/04 **שמואל לם נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 96 (2006):

"האיום הוא אפוא ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי, וזאת כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, ביטחון וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן פעמים רבות האיום כרוך גם בצפייה להתנהגות מסוימת מצד המאיים שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום".

17. מידת הפגיעה בערכים החברתיים במקרה דנא הינה, ברף הבינוני-התחתון, עם דגש יותר על התחתון. מחד- אין להכביר במילים אודות חומרת דברי האיום, שהנאשם הרשה לעצמו להשמיע בשני המקרים, נשוא שני האישומים, פעם אחת כפי שעולה מהאישום הראשון, באוזני המתלוננת, כך שהתקשר לנייד שלה, ובפעם השנייה, כפי שעולה מהאישום השני, איים בטלפון על העו"ס בפגיעה שלא כדין במתלוננת.

בהשמעת איומים אלו, הנאשם העיד על עצמו שהוא משולל כל רסן בלשונו. גם אם המדובר בבת זוג לשעבר של הנאשם, והשניים היו במועד הרלבנטי לכתב האישום בהליכי גירושין, הרי שהמתלוננת הינה אם ילדיו, ומצופה ממנו כי כבודה וביטחונה יהיו בראש מעיניו, אלא שבהשמעת איומים אלו, הוכיח שלא כך הדבר.

גם אין להכביר במילים אודות התעוזה שנדרשה מהנאשם, להשמיע את דברי האיום כנגד המתלוננת באוזני העו"ס, בשעה שזו התקשרה אליו בכדי לתאם עמו מועד לקיום מפגש עם ילדיו. בהשמעת איום זה באוזני העו"ס, הנאשם העיד על עצמו שמעבר לכך שהוא משולל כל רסן בלשונו, הרי שגם אין עליו מורא מפני החוק. מה גם, שאין המדובר במעידה חד פעמית, אלא בשני מקרים, בו הרשה לעצמו הנאשם להשמיע דברי איום, אשר משמעותם חמורה למדי. ויודגש, תהנה הסיבות אשר תהנה, כפי שאפרט בהמשך, אין להתיר לשון משוללת כל רסן זו מצד הנאשם.

מאידך - קבעתי כי המדובר בפגיעה ברף לעיל, שכן בערבו של יום, ומבלי להמעיט מחומרת עבירות האיומים המיוחסות לנאשם, לא יצאו איומים אלו אל הפועל, כך שגם אם באיומים אלו, הנאשם העיד על עצמו, כי הוא משולל כל רסן בלשונו, עדיין עלה הדבר בגדר "מן הפה אל החוץ", ולא בגדר ביצוע הלכה למעשה, והנאשם לא יצר סיכון ממשי לשלום המתלוננת. טענה הזוכה לחיזוק, הואיל והמאשימה טענה, כי הנאשם נעצר בתיק זה ביום 17/7/13, כאשר שני אירועי האיומים, נשוא שני האישומים המיוחסים לנאשם, אירעו ביום 19/6/13 ו- 13/6/13, דהיינו שחלף בקירוב חודש עד שנעצר, שבמהלכו נראה כי הנאשם לא מימש את איומיו. מאידך, אי אפשר להתעלם מכך, כי לא פעם הינו עדים לכך שדיבורים יצאו בסופו של דבר אל הפועל. ברם, זה נאמר למעלה מהצורך.

מעבר לכך, לא נעלם מעיני כי בתסקיר, שירות המבחן ציין, שהמתלוננת לא הגיעה לשירותם וקיימה עימם שיחה טלפונית, בנסיבות אלו הערכתם באשר למצבה מוגבלת ומבוססת על שיחתם הטלפונית עמה, וכי בתסקיר המשלים צוין שבשיחה טלפונית עם המתלוננת מסרה, כי הנאשם אינו יוצר קשר עמה, ושיש בכוונתה לבקש אפשרות להגר לארה"ב יחד עם ילדיה.

18. בשל סמיכות הזמנים, והואיל ואף המאשימה לא ביקשה ולא קבעה מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד, אקבע מתחם עונש אחד לאירוע כולו.

19. מדיניות הענישה הנהוגה בפסיקה, הינה כדלקמן :

א. ברע"פ 4719/13 אלעזר צוקרן נ' מדינת ישראל (20/8/13): נדחתה בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של בית-המשפט המחוזי, אשר דחה את ערעור המבקש על גזר דינו של בית-משפט השלום. נגד המבקש הוגש כתב אישום, בגדרו יוחסה לו עבירת איומים. בית-משפט השלום קבע, כי מתחם הענישה הראוי בנסיבות המקרה דנן, נע בין עונשי מאסר מותנים למאסר בפועל בן 5 חודשים, ובסופו של דבר גזר עליו: הפעלת המאסר המותנה בן 7 החודשים, מאסר בפועל בן 4 חודשים, כאשר 3 חודשים יחפפו

למאסר שהופעל, כך שבסך הכול על המבקש לרצות 8 חודשי מאסר בפועל; 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, וקנס סמלי בסך 250 ₪ או יום מאסר תמורתו. בית-המשפט המחוזי דחה הערעור על גזר-הדין.

ב. בעפ"ג (מחוזי-באר שבע) 54434-07-13 צבי לויט נ' מדינת ישראל (9/7/14) הורשע המערער בבית-משפט השלום בעבירה של איומים, ונגזרו עליו חמישה חודשי מאסר, בניכוי שלושת החודשים בהם היה במעצר, הופעל במצטבר מאסר מותנה של 6 חודשים, כאשר העונש הכולל הסתכם ב - 11 חודשי מאסר. כן הוטל עליו עונש מאסר על תנאי והוא חויב לפצות המתלוננת ב - 3,000 ₪. הערעור כנגד גזר הדין המתמקד בתקופת המאסר שנגזרה עליו. בית-המשפט המחוזי קיבל הערעור, ביטל את גז"ד של בימ"ש השלום, והטיל תחתיו את העונשים הבאים: עונש המאסר של 5 חודשים שהוטל עליו, בניכוי כל התקופה שהיה במעצר יעמוד בעינו, הופעל עונש המאסר המותנה בן 6 החודשים בחופף, כאשר עונשו הכולל של המערער יהיה 6 חודשי מאסר שירוצה בעבודות שירות. בנוסף, ובהתאם למומלץ בתסקירים, הועמד המערער תחת פיקוחו של שירות המבחן לתקופה של 12 חודש.

ג. בעפ"ג (מחוזי-חיפה) 33154-05-14 **שלמה חיים יוספוב נ' מדינת ישראל** (26/6/14) נדון ערעור על גזר דינו של בית-משפט השלום, אשר שם המערער הורשע על-פי הודאתו בעובדות כתב האישום שייחס לו שתי עבירות איומים. בית-משפט קמא בגזר דינו קבע, כי מתחם הענישה נע בין מאסר על תנאי ל- 12 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם 3 חודשי מאסר לריצוי בפועל וחודשיים מאסר על תנאי למשך 3 שנים. הערעור על גזר הדין נדחה.

ד. בת"פ (שלום-רמלה) 57667-01-14 **מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)** (17/6/14): **באישום הראשון**, יוחסו לנאשם עבירת איומים, ושתי עבירות של תקיפת סתם- בן זוג; **באישום השני**, מיוחסת לנאשם עבירה של איומים, **ובאישום השלישי**, מיוחסות לנאשם, עבירת איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש-בן זוג. בית-המשפט קבע, כי מתחם העונש ההולם בגין כל אחד מהאישומים נשוא כתב האישום נע בין מאסר על תנאי ל-15 חודשי מאסר בפועל.

ה. בת"פ (שלום-ראשל"צ) 2893/09 **מ.י תביעות ראשל"צ נ' רפאל חנ'אג'** (15/7/13) הורשע הנאשם לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של איומים. בית-המשפט קבע, כי מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות בהן הורשע הנאשם, מתחשבת בצורך במאבק בנגע האלימות המילולית שפשה בחברה הישראלית ובתפקיד בית המשפט, בהעברת מסר מתבקש, באמצעות השתת עונשים חמורים על מי שבחר לפתור את קשייו האישיים באמצעות פגיעה קשה בשלוות נפשו של אחר. בתי המשפט קבעו עונשים משתנים בעבירות איומים, בהיקף רחב המשתרע מענישה צופה פני עתיד וחינוך ועד למאסר בן מספר חודשים, מאסר על תנאי וקנס בהיקף של אלפי שקלים. בסופו של דבר, בית-המשפט גזר על הנאשם: מאסר בפועל בן 4 חודשים, הפעיל מאסר מותנה בן 5 חודשים, לריצוי במצטבר, כך שבסה"כ, הנאשם ירצה מאסר בן 9 חודשים בניכוי יום מעצר אחד, מאסר על תנאי בן 6 חודשים למשך 3 שנים, קנס בסך 4,000 ₪ והתחייבות בסך 10,000 ₪. הנאשם הגיש ע"פ לבית-המשפט המחוזי (מרכז-לוד) 30868-08-13, ובית-המשפט קיבל הערעור בנוגע לגזר הדין, כך שהמערער ירצהעונשמאסרלמשך 4 חודשיםשירוצובעבודותשירות.

ו. בת"פ (שלום-כפר-סבא) 9911-08-12 **מדינת ישראל נ' ישראל לויט** (6/6/13), הורשע הנאשם על-

פיהודאטובאיומיסוניסיון לתקיפה הסתם. בית-המשפט קבע, כי בגין עבירת איומים בלבד, נעמתחם הענישה בין מאסר מותנה למאסר בפועל. בית-המשפט הותיר הרשעה על כנה וגזר על הנאשם: מע"ת בן 7 חודשים למשך 3 שנים, צו מבחן, פיצוי למתלוננים ע"ס 3,000 ₪ כל אחד וחתימה על התחייבות על-סך 10,000 ₪. **הנאשם הגיש ערעור לבית-המשפט המחוזי מרכז-לוד, עפ"ג 30665-08-13**, אשר כוון כלפיהרשעתו. בית-המשפט המחוזי, לאור האמור בפסק הדין, ומבלי שביטולה הרשעה במקרה זה התשמשתקדים למקרים אחרים, קיבל הערעור וביטלה הרשעה והמאסר על תנאי ששהו טלעל-ידיבית-משפטקמא.

ז. בת"פ (שלום-פתח תקווה) 10504-03-13 **מדינת ישראל נ' א' צ' (עציר)** (4/11/13) הורשעה הנאשם בביצוע עבירת איומים בשני מופעים. בית-המשפט קבע, כי בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים החל ממאסר על תנאי וכלה במאסר בפועל. בהתאם לתיקון 113 לחוק (סעיף 40 יג'), מתחם העונש ההולם הינו החל מעונש מאסר על תנאי ועד ל-8 חודשי מאסר בפועל.

ח. בת"פ (שלום-רחובות) 18779-10-12, 2574-06-12 **מדינת ישראל נ' פלוני** (28/1/14) הורשעה הנאשם לאחר ניהול הוכחות, בעבירות שבשני כתבי-האישום. בת"פ 2574-06-12 הורשעה בהיזק לרכוש במזיד, איומים ותקיפה סתם של בת זוג, ובת"פ 18779-10-12 הורשעה באיומים. בית-המשפט קבע, כי מדיניות הענישה הנהוגה בפסיקה מעלה, שבמקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב, החל מעבודות של"צ וכלה בעונשי מאסר למספר חודשים. בסופו של דבר, בית-המשפט קבע את מתחם הענישה לת"פ 2574-06-12 כנע בין מאסר על תנאי לבין 12 חודשי מאסר בפועל ולת"פ 18779-10-12 כנע בין מאסר על תנאי לבין 8 חודשי מאסר בפועל.

ט. בת"פ (שלום-צפת) 48827-11-10 **מדינת ישראל נ' פלוני** (12/6/13) נקבע כי בבסיס מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לעבירת האיומים עומדת הגישה הרואה בחומרה את הפוטנציאל האלים הגלום בהשמעת איומים כלפי הזולת, תוך בחינת כל מקרה בהתאם לנסיבותיו. בית-המשפט קבע, כי מתחם העונש ההולם בגין ביצוע עבירת האיומים בה הורשעה הנאשם נע בין מאסר על תנאי של חודשיים למאסר בפועל של ששה חודשים.

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה:

20. **התכנון שקדם לביצוע העבירה** - למקרא כתב האישום המתוקן, ספק רב בעיני, אם קדם תכנון מוקדם לביצוע עבירות האיומים המיוחסות לנאשם, והדבר מעיד יותר על לשון משוללת כל רסן שלו, מאשר תכנון מוקדם, כאשר בנוגע לאישום הראשון נראה שהדברים נאמרו בעידנא דריתחא, שכן, כפי שעולה מאישום זה, הנאשם התקשר ושוחח עם בנו הקטין, ובמהלך השיחה החל הלה לבכות ולהתעצבן, ובעקבות כך ביקשה המתלוננת מהקטין לנתק את השיחה. בשלב זה, התקשר הנאשם לנייד של המתלוננת והחל לגדפה ולאיים עליה. חיזוק לכך שדברי האיום, נשוא האישום הראשון, נאמרו בעידנא דריתחא מוצאת אני באמור בתסקיר, כי לדברי הנאשם, בנסיבות האישום הראשון, חש תסכול עת התקשה להתמודד עם הבכי של בנו. לטענתו, המתלוננת הפריעה לבנו לשוחח עמו בטלפון ומנעה ממנו לדבר עמו ואז התקשר אליה, איים וקילל אותה.

אותו הדין ביחס לאישום השני, לא נראה כי קדם תכנון מוקדם לביצוע עבירת האיומים, שכן האיומים הושמעו לאחר שהעו"ס התקשרה לנאשם בכדי לתאם עמו מועד לקיום מפגש עם ילדיו, ובמהלך שיחת הטלפון, הנאשם הביע תרעומת כלפי המתלוננת, ובנסיבות אלו אמר לעובדת הסוציאלית את שאמר,

עמוד 7

21. **חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ומידת ההשפעה של אחר עליו בביצועה** - הנאשם ביצע את עבירות האיומים, המיוחסות לו בשני האישומים, נשוא כתב אישום דנא, לבדו ובמלואן, ועל-כן מוטלת עליו מלוא האחריות.

22. **לקולא ולחומרא לקחתי בחשבון את הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה ואת הנזק שנגרם בפועל מביצועה - לחומרא**, לוקחת אני בחשבון, כי לא פעם לצערנו נתוודנו למצבים בהם איומים התממשו והפכו למעשי אלימות קשים או ביצוע עבירות אחרות. אין להכביר במילים אודות חומרת האיומים שהשמיע הנאשם פעם באוזן המתלוננת ופעם באוזן העו"ס, אשר לשון אחרת שלהם הינה פגיעה פיזית במתלוננת. כמו כן, אין לשער, כיצד ישפיעו בעתיד דברים אלו, מהפן הנפשי, על המתלוננת שהינה אם ילדיו של הנאשם, או על העו"ס ששמעה דברי איום אלו, שכן כידוע לכל בר-בי-רב, מילה שנאמרה אינה ניתנת לחזרה. טענה הזוכה לחיזוק, באשר למתלוננת, מהאמור בתסקיר, כי בשיחה הטלפונית שקיים עמה שירות המבחן, היא מסרה, שעל רקע האיומים החוזרים ונשנים כלפיה והפגיעות בה, הוחלט שהנאשם יפגש עם הילדים במסגרת מרכז הקשר. עוד מסרה, כי איבדה כל ביטחון ביכולתו לנהוג באופן יציב כלפי הילדים ולכן אינה מוכנה שיראה את הילדים. בנוסף, חוששת מחוסר היציבות והקושי לצפות את התנהגותו. יחד עם זאת, לא נעלם מעיני האמור בתסקיר, כי המתלוננת לא הגיעה לשירותם וקיימה עמם שיחה טלפונית. בנסיבות אלו, הערכתם באשר למצבה מוגבלת ומבוססת על שיחתם הטלפונית עמה.

מנגד, **לקולא**, מבלי להמעיט מחומרת האיומים שהשמיע הנאשם, לוקחת אני בחשבון, שלא נטען בכתב האישום המתוקן שהנאשם מימש או עשה מעשה לממש את איומיו, דהיינו לא פגע פיזית במתלוננת והדבר נשאר רק בגדר מילים. בעניין זה, לא נעלם מעיני גם האמור בתסקיר המשלים, כי המתלוננת בשיחה טלפונית מסרה, שהנאשם אינו יוצר קשר עמה. כמו כן, לא נטען, כי כתוצאה מאיומי הנאשם, המתלוננת או העו"ס נפגעו נפשית בצורה כלשהי.

23. **הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה** - בתסקיר נטען, כי לדברי הנאשם, בנסיבות האישום הראשון, חש תסכול עת התקשה להתמודד עם הבכי של בנו. לטענתו, המתלוננת הפריעה לבנו לשוחח עמו בטלפון ומנעה ממנו לדבר עמו ואז התקשר אליה, איים וקילל אותה. באשר לאישום השני, טען, כי לא הבין שיש בכך עבירה על החוק כשהביע את תחושותיו מול העו"ס. בשיחותיו עם שירות המבחן טען, כי לאורך כל הדרך חש שהמערכת נגדו והוא נעדר כל זכות, וכן שהמתלוננת מצליחה למנוע ממנו להיפגש עם ילדיו ובכך מכשילה אותו. עוד מסר, כי מבין שעליו להפסיק להשתמש באיומים וכי בהתנהגותו זו הוא הנפגע העיקרי.

הנאשם טען בפניי, בישיבה אשר התקיימה ביום 12/6/14, כי באותו זמן כעס שהילד בכה, התעצבן ואמר את שאמר. הסנגור טען, כי בלהט הדברים אמר הנאשם את שאמר באישום הראשון כמו גם באישום השני, אולי זה נבע מקשיים והעובדה שלא ראה את ילדיו.

לא שוכנעתי, כי נסיבות אלו פועלות להקלה עם הנאשם, שכן לא יעלה על הדעת, כי הנאשם בעת שיחוש תסכול או שיסבור שהמתלוננת מפריעה לבנו לשוחח עמו, או בכל פעם שלא יראה את ילדיו, ישמיע דברי איום כה חמורים באוזני המתלוננת. המדובר בהתנהגות ולשון חסרת רסן ושליטה, על לא עוול בכפה של המתלוננת.

וידגש, לא נעלם מעיני האמור בתסקיר, כי ביחסיו של הנאשם עם המתלוננת, שירות המבחן התרשם ממערכת יחסים עכורה, קונפליקטואלית ומורכבת. מערכת המאופיינת באלימות הדדית ותקשורת לקויה. עוד התרשמו, כי קיים כעס ותסכול הדדי, כאשר הילדים מהווים אמצעי לניגוח ולהעברת מסרים.

יחד עם זאת, גם אם היו קיימים בעיות בתקשורת בין בני הזוג, או גם אם סבור הנאשם, כי יש פסול בהתנהגות המתלוננת כלפיו, מצופה ממנו שידע לטפל בעניין בדרכים המקובלות והנורמטיביות העומדות לרשותו, ולא להשמיע באוזניה דברים, אשר לשון אחרת שלהם, היא פגיעה בגופה שלא כדין.

אותו הדין ביחס לאמור בתסקיר, בדבר התייחסות הנאשם לאישום השני. יש הבדל בין הבעת תחושה לבין השמעת איומים. מה גם, שאף אם חש שהמערכת נגדו, גם בעניין זה מצופה ממנו לפעול בדרכים המקובלות והנורמטיביות העומדות לרשותו ולא לפעול כפי שפעל, דהיינו לאיים על העו"ס בפגיעה שלא כדין במתלוננת.

24. יוצא מכל האמור לעיל, כי מתחם העונש ההולם, בגין עבירות האיומים בהן הורשע הנאשם, בשני האישומים, נשוא כתב אישום דנא, ברמת חומרתן, נע בין מאסר על תנאי למאסר בפועל של מספר חודשים, לפי הנסיבות, בצירוף עונשים נלווים.

הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

25. הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו: בעת גזירת העונש, לא נעלמו מעיני דברי הנאשם, כי הוא התגרש ואינו בקשר עם המתלוננת והילדים, הוא התחתן ונולד לו ילד שהוא בן חצי שנה היום והוא בונה משפחה חדשה. בעניין זה, לא נעלם מעיני גם האמור בתסקיר המשלים, כי בשיחה טלפונית עם גרושתו מסרה, שהנאשם אינו יוצר קשר עמה.

26. הנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה ומהרשתו: בעת גזירת העונש לא נעלם מעיני, דברי המאשימה, כי הנאשם נעצר בתיק דנא ב- 17/7/13 ושוחרר ביום 23/7/13. מעבר לכך, לא נעלם מעיני, כפי שעולה מהתיק, תקופת שהיית הנאשם בתנאים מגבילים.

27. נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב: בעת גזירת העונש הבאתי בחשבון, שהנאשם הודה בעבירות האיומים המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, ובכך נטל אחריות על מעשיו, חסך זמן שיפוטי יקר ובכלל זה העדת עדי התביעה.

בעניין זה, טענה המאשימה כי בתסקיר, הנאשם נטל אחריות על ביצוע העבירות, אך נטה להמעיט ולצמצם בחומר ובתסקיר המשלים, עדיין ביטא עמדה קורבנית וקושי להתחבר למעשיו, הנאשם הביע קושי לגלות אמפטיה כלפי המתלוננת ורק לאחרונה ניכר שינוי בתפיסותיו, כאשר גם המתלוננת מספרת, כי הנאשם אינו משלם לה מזונות וכל הוצאות ילדיהם מוטלות עליה.

אומנם, לא נעלם מעיני האמור בתסקיר, כי בהתייחסות הנאשם לעבירות הנדונות, התרשם שירות המבחן, כי הלה לוקח אחריות על ביצוען אך נטה להמעיט ולצמצם בחומר. מאידך, יש להביא בחשבון גם את האמור בתסקיר המשלים, כי במהלך תקופת הדחייה, הנאשם החל טיפול במסגרת היחידה לטיפול ומניעת אלימות במשפחה והופנה לטיפול קבוצתי בשירות המבחן. מדיווח שקיבלו מהגורמים המטפלים במסגרת היחידה עולה, כי הנאשם מגיע לכל המפגשים שנקבעו עמו כנדרש. עוד צוין, כי הנאשם מביע את רצונו להימנע מקשר עם גרושתו ומתקשה לגלות אמפטיה כלפיה. יחד עם זאת נאמר, כי הוא מבין את הטעויות שעשה בהתנהלותו ומצר על כך. בחווייתו, על רקע המחירים האישיים שמשלם בשל מעורבותו בעבירות נשוא הדיון הנוכחי, מביע רצון לשנות את דפוסי התנהגותו האלימים.

בתסקיר המשלים צוין כי במהלך תקופת הדחייה, הנאשם שולב בקבוצה טיפולית לגברים אשר הופנו לשירות המבחן, ומדיווח של מנחות הקבוצה עולה, כי הנאשם הגיע ולקח חלק פעיל בכל המפגשים. עוד צוין, כי הנאשם מבטא עמדה קורבנית וקושי רגשי להתחבר, אם כי לאחרונה, ניכר שינוי מסוים בתפיסותיו וקיימת התחברות והבנה מסוימת למשמעות מעשיו והתנהלותו.

בכל מקרה, לא ניתן להתעלם מהודאתו של הנאשם, ובכך למעשה נטל אחריות על מעשיו. מעבר לכך, אקדים ואומר, כפי שיובהר בהמשך, שדווקא האמור לעיל, כי לאחרונה, ניכר שינוי מסוים בתפיסותיו, מחזק את מסקנתי, כי יש להשית על הנאשם צו מבחן במהלכו ימשיך את הטיפול, כפי שהומלץ על-ידי שירות המבחן.

28. **עברו הפלילי של הנאשם:** בעת גזירת העונש, לא נעלם מעיני עברו הפלילי של הנאשם, אשר הגם אם אינו מכביד, חלק לא מבוטל ממנו הינו בעבירות אלימות, כמפורט להלן:

א. ביום 4/4/06 נגזר דינו של הנאשם, בגין הרשעה בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש-בן זוג, ידיעה כוזבת על עבירה והיזק לרכוש במזיד, כאשר הוטל עליו הארכת מאסר על תנאי, מבחן מיום גזר הדין והתחייבות להימנע מעבירה.

ב. ביום 22/4/02, נגזר דינו של הנאשם, בגין הרשעה בעבירות של תקיפה סתם, הונאה בכרטיס חיוב, גניבת כרטיס חיוב וכליאת שווא. בגין כך הוטל עליו מאסר על תנאי וקנס.

יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך, כי חלף זמן לא מבוטל מאז ועד הסתבכותו בפלילים, נשוא כתב אישום עמוד 10

דנא, כך שנראה שלפחות לתקופה מסוימת, הנאשם עלה על דרך המלך.

29. בעת גזירת העונש לא נעלמו מעיני דברי הנאשם, כי הוא התגרש כבר ואינו בקשר עם הגרושה והילדים. בעניין זה הוצג בפניי פסק דינו של בית-המשפט לענייני משפחה, מיום 17/7/13, בו נפסק שבני הזוג מגורשים החל מאז. כמו כן, לא נעלם מעיני האמור על ידו, כי הוא התחתן ונולד לו ילד שהוא בן חצי שנה והוא בונה משפחה חדשה. באותו זמן כעס שהילד בכה התעצבן ואמר את שאמר: "ואני מצטער מאוד על הדברים האלה והם לא יחזרו יותר אף פעם" (ישיבה מיום 12/6/14, עמ' 13).

שיקום:

30. הסנגור טען, כי במקרה דנא, האינטרס הציבורי יצא נשכר אם בית-המשפט יטה את הכף לשיקום הנאשם ואימוץ המלצות התסקיר, וכי לאינטרס הציבורי לא יצא כלום אם בית-המשפט יטיל על הנאשם מאסר בפועל או עבודות שירות משום שהנאשם עבר כברת דרך. מנגד ביקשה המאשימה ביקשה שלא לקבל את המלצות התסקיר המשלים, שלטענתה הייתה מקלה מידי, והמצב אינו בשל היום להסתפק במאסר מותנה, שעה שהנאשם בעברו הפלילי הוכיח שגם מאסר מותנה, אין בו כדי להרתיעו מלשוב ולבצע עבירות נוספות, והפנתה לרע"פ 765/14. עוד ביקשה המאשימה, כי בית-המשפט ישים ליבו לכך, שהמלצות שירות המבחן, הן המלצות בלבד, ובית-המשפט הוא שקובע בסופו של יום את העונש שיוטל על הנאשם.

31. בסעיף 40ד(א) לחוק, נקבע: "קבע בית המשפט את מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה ומצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו, וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקומי כלפי הנאשם, לרבות העמדתו במבחן לפי סעיפים 82 או 86 או לפי פקודת המבחן [נוסח חדש], התשכ"ט-1969".

האמור בסעיף 40ד(א) לחוק נכון, בכפוף לסייג הקבוע בסעיף 40ד(ב) לחוק: "היו מעשה העבירה ומידת אשמו של הנאשם בעלי חומרה יתרה, לא יחרוג בית המשפט ממתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף קטן (א), אף אם הנאשם השתקם או אם יש סיכוי של ממש שישתקם, אלא בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, לאחר שבית המשפט שוכנע שהן גוברות על הצורך לקבוע את העונש במתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה, ופירט זאת בגזר הדין".

32. ראשית אומר, כי בגזר דין דנא, אין כל נפקות לעניין אי תשלום המזונות על ידי הנאשם, כנטען לעיל.

33. לאחר שקלול הנתונים שהובאו בתסקירים ובפניי, מצאתי לנכון לקבל את המלצת שירות המבחן, ולא להשית על הנאשם מאסר בפועל. אומנם, תסקיר קצינת המבחן, אינו חזות הכל וההכרעה הסופית תמיד נתונה בידי בית-המשפט. אולם, אין להתעלם מכך, כי שירות המבחן שהינו גורם מקצועי, אשר בפניו מונחת מכלול התמונה, והוא משמש כזרועו הארוכה של בית-המשפט, המליץ להטיל על הנאשם

את העונש לעיל, אשר גם איני סבורה, כי הוא סוטה מרמת הענישה הנהוגה במקרים מעין דא. האמור בתסקיר בכלל, ובתסקיר המשלים בפרט, כי הנאשם משתף פעולה באופן מלא בתהליכים הטיפוליים ולהערכתם נתרם מההליך הטיפולי, לצד נטילת האחריות מצדו, היכולת להפיק תועלת מהטיפול שיינתן לו, כך שלא ישוב לסורו, ובכך החברה כולה תצא נשכרת, במיוחד שעה שעולה מדבריו, כי הוא התחנך ונולד לו ילד, מביאים אותי להטות את כפות המאזניים לעבר הענישה המוצעת, מאשר שליחת הנאשם מאחורי סורג ובריח. ערה אני לחומרת מעשיו של הנאשם, אך זו תבוא לידי ביטוי, בין היתר במאסר המותנה שיושת עליו לתקופה משמעותית, כך שידע הנאשם, שלו ישוב לסורו, יכול ולא יזכה עוד לרחמי בית-המשפט.

34. לאור כל האמור לעיל, ובאיזון הכולל בין מכלול השיקולים שפורטו לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. הנאשם יעמוד במבחן לתקופה של 18 חודשים, כאשר במהלך צו המבחן הנאשם ימשיך את הטיפול במסגרת היחידה למניעת וטיפול באלומות בחיפה, כאמור בתסקיר המשלים. **הנאשם מוזהר, שאם לא ימלא אחרי הצו מכל בחינה שהיא או יעבור עבירה נוספת יהיה צפוי לעונש, או להרשעה ועונש, על העבירה שבגללה ניתן הצו.**

ב. מאסר על תנאי בן 10 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי שלא יעבור ויורשע בעבירות בהן הורשע בתיק דנא.

ג. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על-סך ₪3,000, לבל יעבור על העבירות בהן הורשע. תוקף ההתחייבות למשך 3 שנים. במידה ולא יחתום הנאשם על ההתחייבות בתוך 7 ימים, יאסר למשך 30 יום.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית-המשפט המחוזי בנצרת.

המזכירות תמציא העתק גזר הדין לשירות המבחן.

ניתן והודע היום ז' אלול תשע"ד, 02/09/2014 במעמד הנוכחים.

רים נדאף , שופטת